

Ostudná porážka USA v Afghánistánu. Vývoz demokracie - dovoz opia. Na straně okupantů i české oběti

- CZ24 News | 1. srpna 2021

AFGHÁNISTÁN/USA/RUSKO/ČESKO: Jiří Kobza hodnotí dlouholetou okupaci Afghánistánu, která kromě smrti, napětí, astronomických výdajů a drogových kšeftů světa ani nám nic dobrého nepřinesla - a nyní má být ještě využita pro "humanitární" otevření vrátek muslimským imigrantům

Nedávno část západních novinářů a tzv. liberálních demokratů zatleskala Joe Bidenovi za to, že ukončil americkou vojenskou přítomnost v Afghánistánu. Poněkud se zapomnělo na to, že zásadní impuls k tomu dal už během svého mandátu jeho předchůdce Donald Trump dohodou s afghánským islámským fundamentalistickým hnutím Tálibán, které - ač oficiálně opoziční - je reálně mocensky nejsilnějším subjektem v zemi. Ale to vypovídá spíše o těch novinářích, než o čemkoli jiném.

Abychom porozuměli podstatě a smyslu afghánského konfliktu, musíme se vrátit o pár desítek let zpět. V roce 1979 v Afghánistánu vládla víceméně komunistická vláda podporovaná Sovětským svazem. Toho roku se však vystupňovaly guerillové nájezdy mudžahedínů, radikálních islamistů, vycvičených v Pákistánu (a částečně také v Číně), ale financovaných především z USA. To ostatně [potvrdil](#) i poradce několika prezidentů USA Brzezinsky.

Vyzbrojování mudžahedínů zajišťovaly i zbraně z tehdejšího Československa, navzdory tomu, že od roku 1980 vládl v Kábulu bývalý afghánský velvyslanec v Praze Babrak Karmal. Za vším hledejme stopu peněz.

Sovětská anabáze

Sovětský vojenský kontingent, který přistál 25. 12. 1979 v Kábulu, byl právě reakcí na teroristické aktivity mudžahedínů (jedním z nich byl i Američany proškolený agent CIA Usáma bin Ládín). Moskva si nezbytně potřebovala chránit svou jižní hranici. Jenomže povstalecké akce se nemírnily, spíše posilovaly, tak jak posilovala jejich mezinárodní (a zejména finanční) podpora, nyní už i z Velké Británie či Saúdské Arábie.

Sovětský svaz vojenské angažmá v Afghánistánu stálo 15 000 mrtvých vojáků, zhruba 470 tisíc raněných a nemocných a více než 2,4 miliardy dolarů. „Kdybychom se bývali zaměřili na zkušenosti Britů z války v tomto rozsáhlém, holém a rozeklaném terénu, nezaložili bychom naši taktiku na využití motostřeleckých a tankových jednotek," podotkl po válce sovětský generál Boris Gromov. „Přednost měla dostat pěchota a trpělivost. Žádná plošná bombardování. Chybou též byla ignorace vlivu mudžahedínů, které si získala a bohatě dotovala CIA."

Spojené státy sice v té době do konfliktu nevstoupily přímo vojensky, ale jejich finanční podíl 3,2 miliardy dolarů poskytnutých afghánské islamistické opozici, převýšil dokonce ten sovětský. Bez vědomí Kongresu, přes CIA, přímo do rukou mudžahedínů.

„Tito gentlemani jsou morálním ekvivalentem amerických otců zakladatelů." To je výrok Ronald Reagana z roku 1985 na adresu mudžahedínů. Nelze v této souvislosti nevzpomenout, jak předchozí americký prezident Jimmy Carter zase nazval Chomejního „iránským Gándhím". Byla to obojí naivita,

systémová chyba (poslat na neposlušné státy islamisty) nebo trestuhodná laxnost a diletantismus amerických zpravodajských služeb?

Dnes je také již dost dobře zmapováno, že pod ochranou CIA a pákistánské zpravodajské služby ISI se dlouhodobě transportovalo opium z polí ovládaných mudžahedíny do Pákistánu, kde se z něj zpracovával a následně distribuoval heroin. Odhaduje se, že tyto příjmy z prodeje narkotik vynesly 0,5 až 1 miliardu dolarů. A americká DEA (Národní úřad pro kontrolu obchodu s drogami) nepodnikla v 80. letech žádnou větší razii proti obchodu s tímto heroinem.

Vývoz demokracie

To celé v podstatě znamená, že dnešní Tálibán, který se finálně zformoval z někdejších mudžahedínů v roce 1996 a nyní doslova vypráskal Američany z Afghánistánu, jež zase začíná rychle ovládat, je zcela jasně produktem a výplodem dlouhodobé kombinace pokrytectví a cynismu zahraniční politiky USA (nejen) směrem k Afghánistánu.

Druhou roznětkou vstupu Sovětského svazu do Afghánistánu byla také obava, aby v zemi nezavládl, tak jako v sousedním Pákistánu, ultraortodoxní islamistický režim. A dějiny daly této obavě za pravdu: Občanská válka v Afghánistánu pokračovala i po stažení sovětských vojsk, v roce 1992 vedla ke svržení komunistické vlády a nastolení islámského státu, který byl roku 1996 vystřídán vládou hnutí Tálibán.

Zanedlouho na to převzala iniciativu naplno americká strana. 7. října 2001 započala Operace Trvalá svoboda, která byla údajně odpovědí na teroristické útoky z 11. září 2001. Jako cíl invaze bylo stanoveno zajetí Usámy bin Ládina a dalších členů Al-Káidy, zničení islamistického režimu Tálibánu, který Al-Kaidu podporoval a poskytoval jí bezpečné zázemí, nastolení míru, ochrana obyvatelstva, rekonstrukce zničených oblastí, výcvik afghánské policie a armády a pomoc s ustanovením státní samosprávy.

Tyto fráze dobře známe i z války v Iráku, z „arabského jara“, z konfliktu v Sýrii a jinde. Jakmile někam USA začínají dovážet své pojetí demokracie, školit a dosazovat místní funkcionáře a ustavovat tamní vlády, je konec šancí na slušné, korektní a hlavně svobodné a mírové urovnání problému. Amerika obvykle vyšponuje napětí v dané oblasti nad únosnou míru, a pak vede mnohaletou válku, kterou sama způsobila. Kdyby to nebylo tak tragické, skoro by to připomnělo Mertovu píseň „Soustavně neohrožení, nemají, komu by podlehli“.

Česká účast

Roku 2003 do boje v Afghánistánu Američané zatahli celé NATO, tedy včetně české účasti. Jak se dalo čekat, na krátko se sice podařilo svrhnout vládu Tálibánu, jenomže tomu se v pozdějších letech podařilo opět nabrat síly. Kampaň ani nedosáhla deklarovaného cíle omezit působení Al-Káidy.

Operace Trvalá svoboda byla ukončena 28. prosince 2014. 1. ledna 2015 na ni navázala Operace Rozhodná podpora. Oficiálně jde o název vojenské mise paktu NATO, která s využitím 12 000 zahraničních vojáků a specialistů provádí v Afghánistánu výcvik, poradenství a podporu. Tato mise začala 1. ledna 2015 a skončila oznámením prezidenta Bidena o odchodu jeho vojsk ze země.

Česká účast v těchto vojenských operacích začala roku 2002 vysláním postupně více než třiceti úkolových uskupení (nejprve polní nemocnice, později bojových jednotek a uskupení vojenské policie).

Ačkoli [oficiální statistika](#) uvádí pouze čtyři padlé české vojáky, na webové stránce Ministerstva

obranu se dočtete čtrnácti jmen. Někteří z nich pak obdrželi vysoká státní vyznamenání in memoriam z rukou prezidenta Zemana, který se (jen on ví proč) dlouhodobě prezentuje jako propagátor české vojenské účasti na zahraničních misích.

Je dobré připomenout také finanční stránku věci. V roce 2011 (tedy zhruba po první dekádě naší „mise“) vyčíslila úřední místa naše náklady na účast v afghánském konfliktu na 8,3 miliard Kč. Aktuálnější číslo nelze z veřejných zdrojů zjistit, ale i kdybychom se drželi jen pouhé aritmetiky, pak za dvojnásobek předchozí uvedené doby by se jednalo o bezmála 17 miliard korun.

Pro srovnání: Náklady na válku pro Spojené státy podle Pentagonu od října 2001 do září 2019 vyšly na 778 miliard dolarů, deník The Washington Post letos dokonce přišel s částkou 975 miliard dolarů. Studie Brown University, kterou citoval v médiích také český exdiplomat Petr Drulák, uvádí celkové náklady až 2,3 bilionu dolarů.

A to všechno, dodejme, jen proto, že se Amerika rozhodla vybudovat svoje předpolí z jihu proti Ruské federaci a zneužila k tomu vojsk členských zemí NATO.

Proč padli?

Ať se na to díváme z kterékoli strany, nenajdeme žádný rozumný důvod, proč se naše země vkládala do tohoto vojenského konfliktu, který byl jen a jen v geopolitickém a hospodářském zájmu USA.

Nezapomínejme rovněž na to, že Afghánistán je klíčový producent opia. Již od roku 2003, kdy ve zprávě OSN (UN Afghan opium survey) bylo uvedeno, že produkce opia stoupla na dvojnásobek, zatímco iránské ministerstvo vnitra uvedlo ve stejné době snížení objemu drog, zachycených na iránsko-afghánské hranici na polovinu, se tato zpráva stala mým oblíbeným čtením.

Například za rok 2017 uvádí, že bylo oseto dalších 12 000 hektarů polí ve středním Afghánistánu (kde se mák nikdy nepěstoval) právě mákem. To musí předpokládat značné investice a zajištěný odbyt. Produkce za tento rok byla odhadována na 9 000 tun opia. To je asi jako řada 900 nákladních vozů o kapacitě 10 tun, plně naložených opiem. Počítáme-li 10 metrů délky na jeden vůz, tak by ta řada byla dlouhá 9 kilometrů.

Když si uvědomíme, že Tálíbán nemá vlastní letectvo ani námořnictvo, nevyhneme se prostě otázce: Jak takový objem drog dostávají za hranice? To už není legrace, ale značný logistický oříšek. Když jsem se na to ptal Afghánců, poslali mne do...Bagrámu, tam prý na základně NATO ony nákladáky končí.

Konstatování, že celá operace NATO, ztracené životy i našich občanů a astronomické náklady našich daňových poplatníků přispěly na afghánské straně především k rozvoji afghánského zemědělství při pěstování máku, tak není daleko od pravdy...

Celá afghánská operace jen tak dalším důkazem, že nefunguje obvyklý americký modus operandi: vyzbrojí, vycvičí a pošlou proti nepohodlné vládě vybraného zahraničního státu muslimy, kteří jim namluví, jak budou mít po jejich vítězství vše zdarma. Američané se diví, že když těmto islamistům pomohou svrhnout místní vlády, tito je poté přestanou poslouchat (Afghánistán, Írán, Irák, Libye). Jenže v oblasti Blízkého a Středního východu platí přísloví, že „osel patří tomu, kdo na něm sedí“. Američané se prostě nepoučí...

Vypočítávat, kolik užitečných a našim lidem potřebných věcí se dalo financovat z těch našich zbůhdarma vyhozených miliard na afghánskou operaci, snad ani není třeba. Ale čím to, že přes to všechno ani 14 zmařených životů našich vojáků kdesi na konci světa nepřivede naši politickou

reprezentaci ke zdravému rozumu?

Premiér Andrej Babiš například nepovažuje stažení spojeneckých vojsk z Afghánistánu za správné. Řekl to v projevu na nedávné konferenci „Naše bezpečnost není samozřejmost“ na Pražském hradě.

Co dodat?

Že Afghánistán patří Afgháncům, a jaký si tam zavedou pořádek, takový tam budou mít. Je zbytečné se mezi ně míchat. Podle toho, co Tálibán v Afghánistánu podnikne, s ním budou či nebudou jednat ostatní státy.

Hydra promigrační lobby EU v souvislosti s odchodem vojsk z Afghánistánu už zase vystrkuje hlavy: rozmáhá se další vlna citového vydírání, abychom přijali “afghánské tlumočníky”, tedy fakticky kolaboranty, kteří pracovali pro okupační síly v Afghánistánu, a tím si vysloužili možnost vystěhování na Západ (a samozřejmě s nimi i jejich rodiny, které si nemusí zasloužit vůbec nic).

Už jsme zde jeden takový případ měli, vzpomínáte na tu napadenou a znásilněnou zdravotní sestřičku na Bulovce právě synkem jednoho takového afghánského tlumočníka? Kolik takových napadení by nás čekalo, kdybychom podlehlí tomu pláči pomatených liberálů?

Také je nutné si jasně a nahlas připomenout prostý fakt, že všichni ti, kterým hrozí nebezpečí, se mohou i s rodinami přesunout do sousedního Pákistánu, kde v případě Balučů a Paštunů budou ve stejném jazykovém, kulturním, náboženském i kmenovém prostředí. Nemusí tedy pracně cestovat do Evropy, stačí jim jen přejít pár desítek kilometrů pouští a jsou v bezpečí. Napadá vás, proč se tedy tak nadšeně hrnou do průměrně chudého členského státu Evropské unie?

Je tady totiž jeden značný rozdíl. V Pákistánu jim totiž nikdo zdarma žádné sociální dávky a další benefity (jako v jejich očích naivní a hloupé Evropské unii) nedá. Tam se budou muset o sebe postarat sami a tvrdě pracovat.

Samozřejmě další klíčovou otázkou zůstává, kolik z těchto “tlumočníků” pracovalo ve skutečnosti i pro Tálibán a nyní využívají příležitosti k přesunu do Evropy, aby mohli zaútočit, až nastane příznivá chvíle.

Je třeba tomuto šílenému nápadu říci ne!